

بدن انسان نوری منتشر می‌کند که بعد از مرگ ناپدید می‌شود!

یک مطالعه جدید و شگفت‌انگیز به سرپرستی «وحید سالاری»، فیزیکدان دانشگاه «کلگری» می‌گوید بدن ما انسان‌ها نور مرئی منتشر می‌کند که وقتی می‌میریم، ناپدید می‌شود.

یک مطالعه جدید و شگفت‌انگیز به سرپرستی «وحید سالاری»، فیزیکدان دانشگاه «کلگری» می‌گوید بدن ما انسان‌ها نور مرئی منتشر می‌کند که وقتی می‌میریم، ناپدید می‌شود. به گزارش **آیسنّا**، بر اساس آزمایشی که توسط محققان دانشگاه کلگری (Calgary) کانادا و شورای تحقیقات ملی کانادا انجام شد، گویا زندگی ما واقعاً درخشان است. یک آزمایش خارق‌العاده بر روی موش‌ها و برگ‌های دو گونه گیاهی مختلف، شواهد فیزیکی مستقیمی از توقف پدیده ترسناک «بیوفوتون» یا «زیست فوتون» را کشف کرده است که نشان می‌دهد همه موجودات زنده، از جمله انسان‌ها می‌توانند به معنای واقعی کلمه بدرخشند، تا زمانی که مرگ به سراغمان بیاید این درخشش متوقف شود. بیوفوتون‌ها، فوتون‌های نور در محدوده نور مرئی کم نور و فرابنفش هستند که توسط یک سامانه بیولوژیکی (زیستی) تولید می‌شوند. آنها منشأ غیر حرارتی دارند و انتشار بیوفوتون‌ها از نظر فنی نوعی «زیست تابی» است. یافته‌ها ممکن است در نگاه اول کمی خاشیه‌ای به نظر برسند. دشوار است که تحقیقات علمی در مورد انتشارات الکترومغناطیسی و بیولوژیکی را با ادعاهای ماوراء الطبیعه درباره‌های موجودات زنده ربط ندهیم. علاوه بر این، حتی در تئوری نیز طول موج‌های مرئی نور ساطع شده توسط فرایندهای بیولوژیکی باید به قدری ضعیف باشند که به راحتی توسط درخشش شدید امواج الکترومغناطیسی محیط و گرمای تابشی تولید شده توسط متابولیسم ما غرق شوند و ردیابی دقیق کل بدن را به چالش تبدیل کنند. با این حال، وحید سالاری، فیزیکدان دانشگاه کلگری و تیمش ادعا کرده‌اند که دقیقاً چنین چیزی را مشاهده کرده‌اند و شاهد انتشار فوتون بسیار ضعیف (UPE) که توسط چندین حیوان زنده در تضاد شدید با بدن غیر زنده آنها و همچنین در تعداد انگشت شماری از برگ‌های گیاه تولید می‌شود، بوده‌اند. علم پشت بیوفوتون‌ها، خود یک ایده بحث‌برانگیز است. انواع فرایندهای بیولوژیکی به وضوح نمایشگرهای روشنی از نور را به شکل نورتابی شیمیایی ایجاد می‌کنند و برای چندین دهه، پراکندگی خود به خود امواج نور به طول 200 تا 1000 نانومتر از واکنش‌های کمتر آشکار در میان طیف وسیعی از سلول‌های زنده، از بافت قلب گاو گرفته تا کلونی‌های باکتریایی ثبت شده است. یک رقیب قوی برای منبع این تشعشع، اثر گونه‌های مختلف اکسیژن فعال است که سلول‌های زنده در اثر فشارهایی مانند گرما، سموم، عوامل بیماری‌زا یا کمبود مواد مغذی تولید می‌کنند. به عنوان مثال، در صورت حضور مولکول‌های کافی «هیدروژن پراکسید»، موادی مانند چربی‌ها و پروتئین‌ها می‌توانند دستخوش دگرگونی‌هایی شوند که الکترون‌های آنها را به مدارهای بالاتر منتقل می‌کند و یک یا دو فوتون پرنرژی را هنگام بازگشت به جای خود پرتاب می‌کند. داشتن یک ابزار برای نظارت از راه دور بر فشارهای بافت‌های فردی در بیماران انسانی یا حیوانی، یا حتی در میان محصولات کشاورزی یا نمونه‌های باکتریایی می‌تواند ابزاری قدرتمند و غیرتهاجمی تحقیقاتی یا تشخیصی را در اختیار تکنسین‌ها و متخصصان پزشکی قرار دهد. محققان برای تعیین اینکه آیا این فرآیند می‌تواند از بافت‌های جدا شده به کل افراد زنده مقیاس شود یا خیر، از دستگاه‌های ضرب‌کننده بار الکترونی و دوربین‌های دستگاه همراه با بار برای مقایسه ضعیف‌ترین انتشارات از موش‌ها (ابتدا زنده و سپس مرده) استفاده کردند. چهار موش بی‌حرکت و فلج شده به طور جداگانه در یک جعبه تاریک قرار داده شدند و به مدت یک ساعت تصویربرداری شدند. سپس یک ساعت بعد کشته شدند و تصویربرداری شدند. بدن آنها حتی پس از مرگ به اندازه دمای بدن هنگام زنده بودن گرم نگه داشته شد تا گرما متغیر نباشد. محققان دریافتند که می‌توانند فوتون‌های منفرد را در نوار مرئی نوری که از سلول‌های موش، قبل و بعد از مرگ بیرون می‌زند، ضبط کنند. تفاوت در تعداد این فوتون‌ها با افت قابل توجهی در انتشار فوتون بسیار ضعیف (UPE) در دوره اندازه‌گیری پس از کشتن آنها مشخص بود. فرآیندی که روی دو برگ از دو گیاه موسوم به «Arabidopsis thaliana» و «Heptapleurum arboricola» انجام شد نیز نتایج مشابهی را نشان داد. تحت فشار قرار دادن این گیاهان با صدمات فیزیکی و عوامل شیمیایی، شواهدی قوی ارائه می‌دهد از اینکه گونه‌های فعال اکسیژن در واقع می‌توانند عامل این درخشش نرم باشند. محققان می‌گویند: نتایج ما نشان می‌دهد که بخش‌های آسیب‌دیده در همه برگ‌ها به طور قابل توجهی روشن‌تر از بخش‌های آسیب‌نخورده برگ‌ها در تمام ۱۶ ساعت تصویربرداری بود. این پژوهش در مجله Physical Chemistry Letters منتشر شده است.